

En Pere Font i Padró, membre de l'AEG

Tots els qui coneixem en Pere de fa molts anys i som membres de l'Agrupació, sabem les seves inquietuds i com estima l'excursionisme, en totes les seves facetes, encara que alguna d'elles, com l'alpinisme, no l'hagi practicada.

Corrien els anys 40 i tants, quan en Pere es va afiliar a la nostra entitat. En aquells anys el president era l'inoblidable Antoni Jonch i Cuspinera.

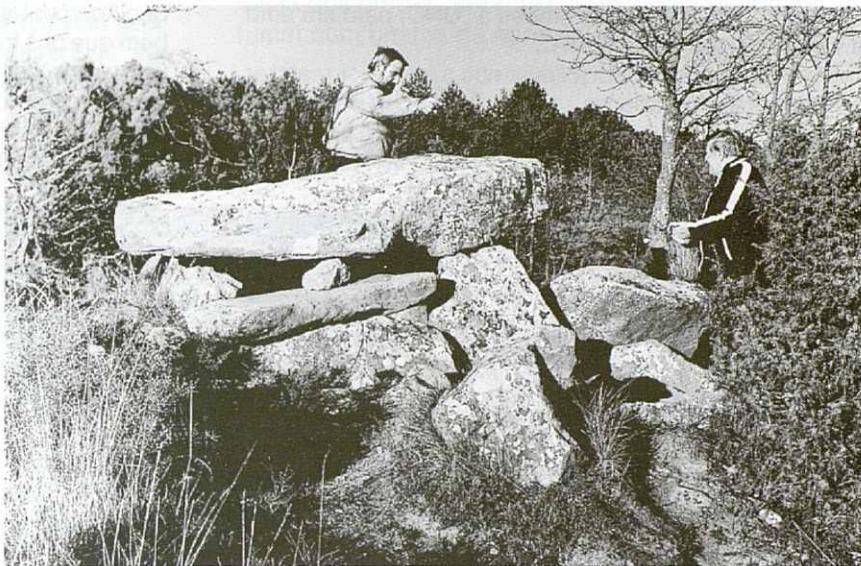
Tot just feia uns quatre anys que la guerra fratricida havia acabat, però la dictadura militar encara imperava. No, no marxo de lloc, en explicar-vos això. Es justament en aquell moment que en Pere figura en la secció Colombòfila, en el departament de missatgeges. I no vulgueu saber quin "cacao" era tot allò: demanar autorització al Govern Militar, especificar la volada a seguir per les aus, evitar que entressin en zones frontereres... En aquells dies, la zona fronterera començava a Breda i, com podeu suposar, entre viatges, pòlisses, instàncies, etc, tot plegat havia de ser molt carregós.

Ja en aquells anys es veia clarament que havia d'estudiar per advocat. Ell sempre se'n sortia, i fins i tot va recollir bons premis, segons m'han dit. Però el colom menja plata i evacua plom. Entre això i els estudis queda com una mica apartat de l'entitat, però no la deixa, i no hi falta quan l'Agrupació organitza les excavacions a la Cova del Moro de Céllecs, a la segona fase del treball a la Galeria Coberta, a la Cista dels boscos de can Gol de La Roca, junt a Josep Estrada i Joan Carbó de tant bon record, com també hi eren Salvador Llobet i Reverter, Josep Maria Puchades, Antoni Jonch, aquells pioners dels quals només ens queda el nostre mestre, en Josep Estrada. Perdoneu aquest record, per a mi tan afectiu. En Pere comença els estudis, com ja he dit, i es decanta per l'arqueologia, perquè pot practicar-la dins del cercle de Granollers i comarca. Així, quan s'aixequen els patis del darrera de l'antiga presó (exajuntament i després museu) i s'hi troben els mosaics, en Pere i el seu germà Joan fan costat a l'Estrada i, si bé de la capital ens va venir un especialista en mosaics, varen ser en Pere i el seu germà als qui se'ls ocorregué d'agafar cola d'aigua i pintar per sobre el mosaic i amb tela d'espitllera també molla de la mateixa cola, la deixen semi-assecar, de forma que, a mida que per sota anaven arrancant les tesselles enganxades a l'espitllera, tornaven a estendre-la i, un cop seca, anaven mullant i arrancant la tela. Fou una feina entretinguda, però eficaç. I és que a en Pere, aquestes coses se li donen molt bé. És capaç de fer una destal de basalt, o un collaret de petites peces tallades d'un tros de pedra de talc, encara que això costi una emprenyamenta a algú que jo conec.

Si, ell és així. Amb ell mai no s'està de mal humor i al seu costat sempre descobrim coses noves.

Els anys passaren entre fets fatals, que en aquesta vida sempre n'hi ha. Ens posàrem en contacte a través de Josep Estrada i treballàrem junts en Pere, l'Estrada i mossèn Joan Vallicrosa (mossèn Picarrocs, per als amics), sempre amb la col·laboració desinteressada de l'Agrupació i molt especialment del GIEG, amb el malaguanyat Joan Maimó i els seus companys de secció: Alfons Garcia, Jordi Icart, Samon, Carme i Pilar Puigdollers (de Vilanova del Vallès) i tants i tants, gracies a l'ajuda dels quals es va poder publicar el *Lauro Monetal*, es va excavar la Madriguera (Bigues), al Cau de La Guilla (Cingles de Bertí), i tantes i tantes coses més. Potser, si en Pere no hi hagués estat, no s'hauria fet tant com es va fer. Serveixi això per fer més patent la seva estima a l'entitat.

Parleu amb ell i pregunteu-li des d'on es pot veure millor el Vallès Oriental, i segur que us preguntarà: en quina estació de l'any, a quina hora del dia, si en dia serè o núvol, si al capvespre o a la matinada. Segons el que trieu, us proposarà Céllecs, Parpers, el Montnegre, el Montseny, La Calma, Tagamanent, Puiggraciós, els Cingles de Bertí, Sant Feliu de Codines, el Farell o la Conreria.

En Joan Gómez i Canela i en Pere Font i Padró fent prospeccions en el camí forestal que va de Sant Cugat de Gavadons (Collsuspina) a Santa Maria de l'Estany. Foto. E. Ramon

Ah! I entre mig del treball al Vallès, encara he de dir que ha marxat a Tarragona i els seus contorns romans, a Girona, per veure les coves del Reclau Viver i d'altres, a Granollers de Rocacorva, a Banyoles, a Vilabertran, a Sant Pere de Rodes, al Pirineu, Molló, Prats de Molló, Beget, al Taga des de Bruguera, la Molina, i més a prop Vidrà, Collfred, ets. I Montserrat! En resum: si això no és fer excursionisme, ja em direu! I no en té prou, que un dia anem a Sant Cebrià de la Mora i ja tenim el "Laberintodou del Montseny".

Pere: més i més podria dir encara de tu, perquè trenta anys de convivència i veritable amistat, fan lligam! Sia, doncs, un homenatge a la teva persona, a l'excursionista, a l'arqueòleg i a l'espeleòleg, de part de qui sempre serà el teu amic.

Emili Ramon Valls